

Tisztelt Tanáraink! Kedves diáktársaink, egybegyűltek!

Elérkezett hát ez a pillanat is, amikor már mi búcsúzunk – e percnak irtózatossága szorítva hat le keblemre, hogy Kossuthot idézzem, aki ezt egyébként a '48 júliusi országgyűlésen mondta, de gondolom, ezt – néhány nappal az érettségi előtt – a végzősök úgyis tudják.

Irtózatossága. A kavargó érzéseket, melyek ilyenkor bennünk fellángolnak, tán e két szónál semmi sem tudja jobban leírni. Irtózatossága, hisz a mai nappal egy élménydús, eseménydús öt évnyi időszak zárul le mögöttünk, immáron visszavonhatatlanul és végérvényesen. Le kell adnunk a szekrénykulcsot és már soha többé nem írunk fel későnek reggel a kapunál. Ha esetleg az érettségi szünetben betévedünk az iskolába, már egy tanár sem kérdezi meg, hogy miért nem vagy a teremben, kivel lenne órád. Az osztályközösségek, melyek az öt év alatt, gyorsabb vagy lassabb tempóban ugyan, de mindenképpen összekovácsolódtak, most felbomlanak, öt év alatt kialakult szoros barátságok tagjainak útja válik szét. De hogy mégse tűnjön ilyen válságosnak a helyzet, biztató, hogy az egyetem alatt is lehet találkozni egymással, bár kisebb gyakorisággal ugyan, de az igaz barátságok túlélnek a megpróbáltatásokat.

És akkor mitől lehet nagyszerű ez a pillanat? Nehéz kérdés, valóban, és elgondolkodtató is egyben, de nem megválaszolhatatlan. Nagyszerű, hisz az, hogy itt állunk, egyben azt is jelenti, hogy az elmúlt öt év akadályait, ki több, ki kevesebb sikerrel, de legyőztük. Tanárainknak hála, szert tettünk egy olyan tudáshalmazra, melynek birtokában, bátran állíthatom, kitűnő alappal vágunk neki az elkövetkezendő másfél-két hónapnak, sőt, nem túlzás azt állítani, hogy akár egész életünknek.

Nagyszerű, hisz az elmúlt öt év élményei, kalandjai örömet, mosolyt csálnak az arcunkra. Bár azt hittük kilencedikesként, helyesebben szólva első kilencedikesként, hogy a Csipetkétől a szalagavatóig, ballagásig nagyon hosszú az út, ám így visszatekintve mindez csupán egy szempillantásnak, röpképerceknek tűnik. A Helikonok, éjszakai röplabda-bajnokságok, svábbálok, Lovassy-bálok, nyitótánc próbák és természetesen a túrák megannyi szálló emlékképként villannak már csupán fel. Természetesen a mi évfolyamunk is alakított pártot, egészen pontosan egyet, a Cinka Pártot, mely azonban igen magas tagságot számlált. Bármiféle utalási szándék nélkül említeném meg az évfolyamszinten életre hívott flashmobot is.

Nagyszerű, hisz most is, tudván, hogy mi vár rám itt, ugyanezt a középiskolát választanám álmaim továbbtanulási helyeként, és talán ez a legfontosabb, amit egy iskola nyújthat a tanulóinak, hogy örömmel és szívesen járnak oda a diákjai. Így szeretném megragadni az alkalmat, hogy köszönetet mondjak tanárainknak, akik segítettek utunkat az öt év alatt, támogattak és biztattak, és bátran fordulhattunk hozzájuk problémáinkkal. Segítették a műsorok, a négy iskolai előadás elkészültét közvetlenül vagy közvetve a tanulási terhek csökkentésével, versenyekre, nyelvvizsgákra készítettek fel, vagy épp megszerettettek velünk egy olyan tantárgyat, melyről sohasem gondoltuk volna, hogy valaha is érdekelni fog.

Tanáraink mellett természetesen szeretnék a szüleinknek is köszönetet mondani, akik mellettünk álltak, támogattak, segítettek tanulmányainkat.

Hiányozni fognak a sorbanállások a büfénél, a reménytelen várakozás, hogy marad még egy melegszendvics nekem is, a sprintek a Cserhátig, majd a Hangvilláig, melyeket még Usain Bolt is megirigyelne. Talán egy kicsit kisebb lelkesedéssel ment ellenben a futás a bölcsi körül, vagy a Cooperen.

A búcsú mindig fájdalmas ugyan, de ez nem örökre szól. Bízom benne, hogy ez az elválás olyan lesz, mint a provizórium, tehát ideiglenes. Az örömteli viszontlátás reményében bízva szeretnék elköszönni és búcsút inteni alsóbb éves diáktársaimnak és a tanárainknak. Azt mondják, hogy minden vég egyben valami új kezdete is. Szeretném hinni, hogy ez így van.